

Küçük Orman Postacısı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Orman Postacısı

Aysel Banu YAVUZAL

Yeşil ormanın kalbinde, güneş ışığının yaprakların arasından dans ettiği yerde, Pip adında sevimli bir çam sansarı yaşırdı. Kestane rengi kürkü ve krem rengi göğsüyle, kırmızı postacı çantası ve küçük mavi şapkası içinde çok şık görünürdü. Her sabah Pip, kıvrımlı patikalara koyulur, mektupları bir orman evinden diğerine taşırdı. Hayvanlar onu gelirken gördüklerinde hep gülümserdi, çünkü Pip her zaman haberler ve güzel sözler getirirdi.

Pip işini her şeyden çok severdi. Pirinç tokasını parıl parıl tutar, şapkasını tam yerine oturturdu. Her zarfı çantasına güvenle yerleştirirken, 'Bir mektup, dostluğun küçük bir parçasıdır,' derdi. Orman canlıları en önemli mesajlarını ona emanet ederdi. Ve Pip tek bir mektubu bile asla, ama asla kaybetmezdi. Bir kez bile. Hiç.

Aydınlık bir sabah, porsuk Barnaby, yaşlı meşe ağacının yanında Pip'i el sallayarak durdurdu. Barnaby kahverengi örgü yeleğini ve yuvarlak tel gözlüklerini takmıştı ve krem rengi bir zarf uzattı. 'Bu, baykuş Olive için,' dedi. 'Bana yıldızları öğrettiği için bir teşekkür mektubu.' Pip onu güvenle teslim edeceğine söz verdi ve çantasına koydu. Sonra arkasında sallanan gür kuyruğuyla yola koyuldu.

Pip yosunlu patika boyunca neşeli bir şarkı mırıldanarak tırıs tırıs gitti. Böğürtlen çalılığını, şırıldayan dereyi ve uzun çam ağaçlarını geçti. Ama Olive'in kovuğuna vardığında çantasına uzandı—ve patisi boşluktan başka bir şey hissetmedi. Krem rengi zarf yoktu! Pip'in koyu yuvarlak gözleri kocaman açıldı. 'Eyvah!' diye soludu. 'Mektup kayboldu!'

Pip antasının her kesini aradı, sonra adımlarını yaşı meşeye kadar geri izledi. Yaprakların altına, taşların arkasına baktı ama mektup hiçbir yerde yoktu. Omuzları düştü. 'Barnaby bana güvendi,' diye fısıldadı. 'Ne yapacağım?' Tam o sırada, yakındaki bir eğrelti otundan incecik bir ses yükseldi.

'Ben yardım edebilirim!' dedi Milly adında küçük bir fındık faresi. Avuç içi kadardı; altın kahverengi kürkü, kocaman parlak koyu gözleri ve üzerinde minik işlemeli yapraklar olan yeşil bir atkısı vardı. Dokuma omuz çantası, aceleyle yanına gelirken zıplıyordu. 'Bir şeyleri bulmakta çok iyiyimdir,' dedi. 'Başkalarının kaçırdığı küçük ipuçlarını yakalarım.' Pip'in göğsünde küçük bir umut filizlendi.

Pip ve Milly yan yana, patika boyunca geri kořtular. Milly'nin uzun ince kuyruęu, her kőşeye bucaęa bakarken kıvrılıyordu. 'Mektubu en son ne zaman gördün?' diye sordu. Pip derin düşündü. 'Bőęürtlen alıęının yanındaydı,' dedi. 'Sonra dereden geçtim ve amların arasından geldim.' Milly başını salladı. 'Yolculuęunu tam olarak izleyelim,' dedi. 'Her adım bir ipucu bırakmış olabilir.'

Böğürtlen çalılığında, meşe palamutlarını ayıklamakla meşgul Sammy adında bir sincapla karşılaştılar. 'Krem rengi bir zarf gördün mü?' diye sordu Pip. Sammy başını kaşıdı. 'Beyaz bir şeyin uçtuğunu gördüm,' dedi. 'Rüzgâr onu dereye doğru götürdü!' Pip ve Milly ona teşekkür edip koştular; kalpleri umutla hızlı hızlı çarpıyordu.

Derenin kıyısında, tüylerini düzelten Dora adında bir ördek buldular. 'Mektup mu?' diye vakladı. 'Evet, yanımdan yüzüp geçti. Yakalamaya çalıştım ama akıntıyla aşağı sürüklendi.' Pip inledi. 'Eyvah!' Ama Milly çamurlu bir kıyıyı işaret etti. 'Bak!' diye ciyakladı. 'Bir pati izi—ve bir sazın üzerine takılmış minik bir kâğıt köşesi!'

Dereyi, devrilmiş bir kütüğe varana kadar izlediler; orada Hazel adında bir kirpi meyveleri kesiyordu. 'Bir mektup gördün mü?' diye sordu Milly. Hazel başını salladı. 'Doğruca meyve sepetime uçtu,' dedi. 'Ama sonra rüzgâr onu yine aldı—uzun çamların olduğu yukarıya doğru.' Pip'in gür kuyruğu düştü. 'Giderek uzaklaşıyor!' diye iç çekti.

Milly patisini nazikçe koluna koydu. 'Pes etme,' dedi. 'Yaklaşıyoruz. Düşünelim: rüzgâr dereden çamlara doğru esiyor, değil mi? O zaman mektup en uzun çam ağacının yakınında bir yerde olmalı.' Pip'in koyu gözleri parladı. 'Haklısın!' dedi. 'Gerçekten de benim kaçırdığım ipuçlarını yakalıyorsun.' Birlikte çam korusuna doğru koştular.

En uzun çamın tepesinde, baykuş Olive mor şalına sarınmış oturuyordu; altın rengi gözleri yavaşça kırpılıyordu. 'Mektubu gördüm,' diye yumuşakça öttü. 'Yukarı uçtu ve yuvama kondu. Tam onu aşağı indirmek üzereydim.' Biraz buruşmuş ama sağlam olan krem rengi zarfı uzattı. Pip rahatlamayla nefesini tuttu. 'Ah, teşekkürler!' diye haykırdı.

Pip ve Milly Olive'e teşekkür edip Barnaby'nin yuvasına koştular. Barnaby çizgili yüzü mektubu görünce kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. 'Buldunuz!' dedi. 'Sonsuza dek kayboldu diye çok endişelenmişim.' Pip başını salladı. 'Milly olmasaydı bunu başaramazdım,' dedi. Milly kürkünün altında kızardı. 'Bu ekip işiydi,' dedi. 'Hepimiz yardım ettik.'

Barnaby mektubu açıp yüksek sesle okudu: 'Sevgili Olive, bana yıldızları öğrettiğin için teşekkür ederim. Sen gerçek bir dostsun.' Olive bunu sonradan duyduğunda altın rengi gözleri parıldadı. 'Güzel bir söz uzağa gider,' dedi. O akşam bütün hayvanlar yaşlı meşe ağacının etrafında toplandı. Pip küçük mavi şapkasını kaldırdı ve 'Mektuplar ve güzel sözler orman ailemizi birbirine yakın tutar,' dedi.

O günden sonra Milly sık sık Pip'in turlarına katıldı; yeşil atkısı uçuşarak onun yanında seke seke yürüdü. Pip, dokuma çantası için ona minik bir postacı rozeti verdi. 'Artık onursal bir orman postacısısın,' dedi. Milly'nin yüzü ışıldadı. Ve ne zaman bir mektup kaybolmuş gibi görünse, iki arkadaş onun yolculuğunu birlikte, adım adım, ipucu ipucu izlerlerdi.

Orman hayvanları önemli bir şey öğrendi: haberleri ve güzel sözleri paylaşmak dostlukları güçlü tutar. İster bir teşekkür notu, ister bir merhaba, ister uzaklardan bir hikâye olsun, her mektup önemlidir. Eğer bir gün yeşil ormanı ziyaret ederseniz, kulaklarınızı iyi açın. Pip'in neşeli ıslığını ve Milly'nin minik ayak seslerini duyabilirsiniz; dostluğu her seferinde bir mektupla ulaştırırlar.